3. kitap

Neşeli Öyküler Serisi

OKU & DİNLE

Rüya GÜNDÜZHEV

Ayıcık

Üçgen ÇOCUK

Resimleyen
Aslıhan OLCAY

NEŞELİ ÖYKÜLER

Ayıcık

Yazan

Rüya Gündüzhev

Üçgen ÇOCUK

ÜÇGEN ÇOCUK
Çocuk Kitapları

Yayın Yönetmeni | Bülent Cenkeri
Yayın Koordinatörü | Rıdvan Marangoz
Dil ve Yazım | Salih Cengiz
İllüstrasyon | Aslıhan Özlem Olcay
Seslendirme | Ahmet Can Düz

3. Baskı | Mart 2023, İstanbul

ISBN | 978-625-7345-18-7

BORA YAYINCILIK DAĞITIM
Sertifika No | 49691
Adres | Prof. Mustafa Nevzat Pisak Cad.
No: 11/1 Bahçelievler/İstanbul
Tel. | (0212) 451 41 00 PBX
E-posta | info@ucgenyayincilik.com

Baskı Cilt | Aykut Basım
Sertifika No | 45732
Adres | Firuzköy Mezarlıküstü Cad. No 26
Avcılar/İSTANBUL
Tel. | (0212) 428 52 74

© Yayımlanan bu kitabının tüm basım ve yayın hakları Bora Yayıncılık Dağıtım'a geçmiştir. Tanıtım amaçlı alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Kahverengi ayı, ülkenin güneyindeki Güneşli Orman'da yaşıyordu. Çok neşeli, çok da şakacıydı. Ayrıca elinden her iş gelirdi. Kiminin evini tamir eder, kimine kuru ağaçlardan yeni mobilyalar yapardı. Akşam olunca da ormandaki tüm yavru hayvanları toplar, onlara masallar anlatırdı.

Yaptığı oyuncakların ünü ülkenin ta kuzeyindeki ormanlara kadar ulaşmıştı. Ayıcık, bazen de sabah erkenden uyanıp ormanı kontrol ederdi. Kurumuş ağaçlar gördüğünde yerine kendi elleriyle taze fidanlar dikerdi. Hem de karşılığında hiçbir şey beklemeden yapardı tüm bunları.

Orman sakinleri onu çok severdi. Ama uzun zamandır ayıcığa bir hâller olmuştu. Ormanda görünmüyor, yuvasından pek çıkmıyordu. Hatta küçük kulübesinden ilginç sesler geldiğini söyleyenler bile vardı.

Önceleri dostları, ayıcığın dinlenmek istediğini düşünmüştü. Ama bahçesindeki olgun koca armutlara dokunmayıp bir de bal yemeyince iyice meraklandılar.

Bal yemiyor olmasına en çok arılar şaşırmıştı. Hemen bir kavanoz bal hazırlayıp ayıcığın verandasına bıraktılar. Ayıcık, kavanoza dönüp bakmayınca ormandakiler onun ciddi bir sorunu olduğunu anladı. Bu işte gerçekten bir gariplik vardı. Çünkü ayıcığı bebekliğinden beri tanıyorlardı. Bal en sevdiği yiyecekti. Kokusunu kilometrelerce uzaktan alırdı.

Orman sakinleri bir akşam ayıcığı ziyaret etmeye karar verdi. Bahçeye adım attıklarında tıpkı söylendiği gibi garip sesler duydular. Önce daha fazla ilerlemek istemediler ama korkusuz kaplan kesinlikle kararlıydı. Ayıcığın yanına gidip neler olduğunu soracaktı. Kaplanın korkmadan ilerlediğini gören diğer hayvanlar da peşine takıldı.

Kapıyı birkaç defa çaldılarsa da ayıcık oralı olmadı. Ama hâlâ içeriden sesler geliyordu. Hayvanlar iyice meraklandı. Zürafanın boynuna sıralanıp pencereden içeriye baktılar.

Ayıcık, çiçekli koltuğa oturmuş elindeki resimli sayfalara bakarak garip sesler çıkarıyordu. Kimi yeni bir dil öğrendiğini, kimi de uzaylılarla iletişim kurmaya çalıştığını söyledi. Yaşlı kedi "Bunun ne olduğunu biliyorum." dedi. Sonra da anlatmaya başladı.

"Şehirde yaşadığım günlerden birinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Yağmurdan korunmak için bir evin penceresinin önüne sığınmıştım. İçeride küçük bir çocuk vardı.

Elinde resimli sayfalar tutuyordu. Sayfaları yüzüne yaklaştırıp uzaklaştırıyor garip sesler çıkarıyordu. Kapıyı çalıp odaya giren annesi 'Kitap okumaya biraz ara vermelisin. Okuldan geldiğinden beri odandan hiç çıkmadın.' dedi.

Ufaklık 'Ama anne okuma yazma öğrenebilmeyi çok istiyorum. Yeni öğrendiğim sesleri ne kadar çok tekrar edersem o kadar iyi öğrenirim.' diye cevap vermişti."

Sincap, kediye bakıp "Yani ayıcık da insan yavrusu gibi okuma yazma mı öğrenmeye çalışıyor?" dedi. Kedi "Belli ki çok hevesli. Rahat bırakalım da öğrensin." diye cevap verdi.

Ayıcığı rahatsız etmemek için parmaklarının ucunda bahçeden çıktılar. Yuvalarına doğru giderken, okumanın ve yazmanın ne işe yaradığını tartışmaya başladılar.

